

движение и вѣрно наблюдение на природата и живота. Всички стенописи сж рисувани съ голѣмо майсторство и дълбокъ усѣтъ къмъ хубавото.

Голѣмъ интересъ представя и иконостасътъ, който е пренесенъ много по-рано въ Народния музей — София, а въ църквата е направенъ подобенъ новъ. Той не е цѣлъ. Запазена е само горната му частъ съ 15 малки икони, царскитѣ врати и дветѣ голѣми икони — Св. Богородица съ Младенеца и Иисусъ Христосъ. Той е правенъ въ по-новото време — къмъ началото на 17 вѣкъ.

Макаръ и отдалеченъ отъ голѣмитѣ пжтища и не тѣй много посещаванъ, както Рилския манастиръ на примѣръ, Погановскиятъ е игралъ голѣма роля за опазване на националното съзнание въ тоя край. Презъ време на дългото робство подъ турцитѣ манастиритѣ били едничкитѣ мѣста, гдето българитѣ могли да се събератъ и свободно да си приказватъ за своитѣ неволи, да кроятъ планове за своето по-свѣтло бъдаще. Тамъ най-много сж се пазили преданията, спомени и паметници на миналото, които сж ободрявали потиснатия духъ и сж вдъхвали вѣра въ скорошния край на дългото тегло. И особено тоя споменъ е ималъ най-трайно въздействие, когато билъ свързанъ и съ самата божествена служба. Такъвъ е случаятъ съ тѣй нареченитѣ поменици, каквито имаме само нѣколко; между тѣхъ най-добре запазенъ е Погановскиятъ.

Църквата на Погановския манастиръ. — Образи на светци.